

Joh.17:18-23, 14 sönd.eft.tref. 140921

I texten vi snart ska läsa så befinner vi oss i slutet av Jesus avskedstal till sina vänner och lärjungar. Det är ett långt tal, och som lite typiskt Johannes så är det lite komplicerat. Det innehåller satser och upprepningar, som gör att det lätt blir svårt att hänga med i vad han egentligen säger. Talet börjar med att Jesus berättar om hjälparen, anden hon som ska komma för att ledsaga och hjälpa. Ja, vad som än kommer att hända i fortsättningen så behöver de ändå inte vara ensamma. Och talet avslutas, som vi ser idag med en förbön, för lärjungarna men också för oss alla som under tidens gång följer efter. Bara några rader efter vår text så bryter de upp och Jesus fångslas.

Joh.17:18-23

Enheten i Kristus, Enheten i Kristus... Ibland tror jag att vi lätt förväxlar enhet och enighet. Att målet är att kyrkan skulle vara enig i tanke, handling. Att målet skulle vara en enda kyrka, organiserad under ett och samma tak. Jag tror inte att det är möjligt, jag tror inte heller att det skulle vara önskvärt.

Enhet är för mig någonting annat och på sätt och vis någonting större än enigheten. Vad ska vi säga, -det gemensamma, trots det så olika. Att kyrkan och dess vilja på nått sätt liksom ska gå att känna igen vart man än kommer. Trots våra olikheter, våra olika sätt att tänka och att vara, trots vår olika historia. Det är så lätt att tro att vi blir ett, om vi gör om varandra. Bara du blir som jag och tycker som jag så ska det nog bli bra med vår gemenskap.

Men jag tänker tex. på den stafett som liksom går över jorden på påskdagen. Som ett pärlband ropas det i våra kyrkor, Kristus är uppstånden! I olika kyrkor, på olika sätt, på olika språk, alla varianter av församlingsliv... Inte som eniga, men ändå som en enhet. Visst är det en mäktig tanke.

Enheten kommer liksom inifrån, från trons centrum, inte från uppsatta gränser. Det är som vi läser vid varje nattvardsfirande. "Eftersom brödet är ett enda, är vi fast många, en enda kropp. Alla får vi del av ett och samma bröd."

Men kanske är det så att Jesus idag inte talar eller snarare ber för själva kyrkan. Kanske bryr han sig inte om organisationer och strukturer. Utan, att det egentligen handlar om dig och mig, om våra liv om vår längtan efter helhet.

Jesus talar om hur han och Gud är ett: "Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de ska bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett".

Ja det känns lätt som om orden staplas på varandra, och det blir lite svårt att få grepp om dem. Men är det inte så att han egentligen försöker beskriva det obeskrivliga. Hur gör man för att beskriva känslan av att vara ett. -Ett i sig själv, att liksom vara hel. – Ett med någonting, att få vara en del av.

Ibland, ibland kan man få uppleva det, som den där tidiga sommarmorgonen, barfota, känna daggens fuktighet och det mjuka gräset. Det enda som hörs är fågeldrillar. Och solen, solen som har börjat göra sommarvinden varm... något händer avståndet är upphävt och man blir ett med allt det andra. Och trots tankar, oro och rädsla eller vad vi nu bär på så kan vi ett sällsynt ögonblick få känna befrielse. Att få vara hel, att få vara ett.

Kan det vara så här? Får det vara så här?

Att beskriva helhet är inte lätt, men ibland kan man få uppleva, få erfara...

Men bara för att vi saknar ord, så behöver det väl inte betyda, att det inte skulle kunna vara så här. Att det liksom bara är det splittrade, i oss och runtomkring oss som skulle vara det sanna, det verkliga. Som en slags realismens uppgivenhet som säger att längtan efter det hela, bara skulle kunna tillhöra nån slags drömmare som går omkring barfota i gräset.

Eller att känslan av helhet bara skulle kunna tillhöra barnet. Barnet som inte behöver göra allt det vi vuxna måste. Barnet som inte vet allt det vi vet. Barnet som fortfarande kan kosta på sig att vara naiv. Barnsligt, det är vad det är, barnsligt...

Bli som barnet sa Jesus, bli som barnet... Den som inte tar emot guds rike som ett barn, den kommer aldrig dit in...

Att möta livet med tillit. -Man kan undra när det gick förlorat för mig. Man kan undra när drömmen försvann.

*Man kan inte lämna kulor igen
och trösta pojkar, som stelnat till män.*

Så slutar dikten "Vi spelte kula" av Sten Selander.

*Man kan inte lämna kulor igen
och trösta pojkar, som stelnat till män.*

Ibland tänker jag att varje gudstjänst är en övning i att vara hel, att vara ett, -med oss själva och med livet. Här lovsjunger och tackar vi tillsammans, här ber vi för oss själva och varandra, också för dem som inte är här. Vi ber för fred och mot orättvisor, nära och långt borta. Och knäfallet runt nattvardsbordet, den är som en halvcirkel som om det fanns en osynlig fortsättning på andra sidan som liksom drar in det som finns utanför, in i vår gudstjänst. När vi knäfaller så gör vi det med hela vår värld. Du är här! Vi är här! Gud är här! Tillsammans med allt det andra...

Kan det vara så här? Får det vara så här?

Att få vara hel, att få vara ett.

Jo, det kan få vara så här. Jag säger inte att det alltid är enkelt, men det kan få vara så här, för var och en av oss. Idag säger Jesus till oss att han och fadern är ett. Gud har i Jesus fått ett ansikte. Gud har i Jesus visat sitt förhållande till oss. Som om Gud sa, "så här är jag mot er." Ingen är mer eller mindre än någon annan, det är så att

vara människa. Ingen lever sitt liv på en plats där Gud inte är, det är så att vara människa. "Så kom ner från trädet Sackaios, du behöver inte sitta där i ditt självförakt. Det är nånting jag vill visa dig."

"Kom närmare,
bli kvar hos mig.
Det mörknar,
och kanske ljusnar det på nytt igen.
Ditt liv ska bära mig;
jag hör en koltrast som sjunger
timmen innan gryningen."

Och här är jag, -en människa som också längtar efter att få vara hel. Som längtar efter att mitt i denna så splittrande tillvaro, hitta den punkt där jag får vara ett. Och vet ni vad jag tror mina vänner? (nej det kan ni ju inte veta). jag tror att Gud och evangeliet är så underbart beskaffat, att det svarar just på vår innersta längtan. Livet blir inte alltid som vill, det kan till och med bli riktigt, riktigt uschligt. Det verkar liksom ingå. Men vågar jag närma mig Gud, så kommer jag också närmare det hela... Vågar jag närma mig Gud, så kommer jag också närmare det hela.

Och när jag tvekar på min förmåga att vara människa, bland andra människor så får jag höra. -Så övermåttans underbart är du skapad, ja nästan till ett gudaväsen. Och när jag känner att min förväntan på mig själv, vida överstiger min förmåga att klara av det. Då kanske någon viskar i örat på mig. -Det finns ju ingen som är så älskad som du, det är så att vara människa.

Att bli hel, -att vara ett, -att hitta hem. Tillfällen då man kan få känna att saker och ting faktisk kan hänga ihop, trots allt det som sker runtomkring mig. Trots att det ser ut som det gör. Jag får vara, du får vara. Vi ser varandra, och vi frågar efter varandra.

Jag behöver inte bedöma mig själv hela tiden... jag behöver inte bedöma mig själv hela tiden... Det, är vi skickliga på. Vad ska jag leva upp till här? Vad förväntas av mig? Vad önskar jag att jag vore? Vem önskar jag att jag var?

Om människorna runtomkring mig inte förmår att svara på min innersta längtan, så gör ändå evangeliet det. Jag säger inte att det är lätt. Men jag säger att det är erbjudandet.

Det berättas om två munkar som i en gammal bok hittade en beskrivning av hur de skulle hitta vägen till Guds härlighet. De började leva och gå efter beskrivningen. De längtade efter det som var deras livs stora dröm. De fick gå genom många faror och frestelser. Det var svårt, dom tvekade ofta och ibland höll de på att ge upp.

Men så en dag närmade de sig porten till Guds rike, dom blev nästan knäsvaga, nu var dom framme vid målet.

De tog försiktigt i handtaget och tyckte ner det, öppnade dörren och steg in...

De var tillbaka i sin cell. –därinne låg bibeln uppslagen, -klockorna ringde till gudstjänst –solen lyste in.